

EVA L. LAUST

GABRIELLA

TU POȚI PĂSTRA UN SECRET?

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Povestea mea este una pe care n-aș fi vrut să ajung să o spun vreodată. De ce? Pentru că ceea ce urmează să aflați mi-a schimbat viața în cel mai urât mod posibil.

De când mă știu locuiesc în orașul Newdaily, împreună cu bunica mea, Mary. Părinții mei nu au murit într-un accident de mașină, ci și-au luat tălpășița pe când eram foarte mică. Bunica n-a știut să-mi spună un motiv anume, dar mi-a promis, că atât timp cât ea va trăi, va avea grijă de mine. Astfel, am făcut școala acasă, cu profesorul meu particular Andrew Higgs. Un tip îmbrăcat mereu în pantaloni de stofă și sacou în carouri, înalt, uscățiv, cu părul castaniu și creț; poartă ochelari rotunzi cu rame negre și mustață stufoasă ce îi acoperă buza de sus. Nu mă pot plânge, pentru că n-am dus lipsă de nimic, în afară de... prieteni.

Într-o zi oarecare din vacanța de vară, am ieșit pe verandă, m-am așezat lângă bunica în balansoarul de pe care vopseaua albă începuse să se decojească și, făcându-mi curaj, am întrebat:

– Pot să merg la școală din toamnă?

Bătrâna, deloc deranjată, cu un calm ce aproape că te scotea din sărite, s-a întors spre mine și mi-a răspuns:

– Gabriella, știi că domnul Higgs se întoarce în toamnă din Elveția și veți relua orele. De ce ai întreba așa ceva?

Mi-am lăsat capul în jos descurajată și, mușcându-mi buza până aproape să-mi dea sângele, am replicat foarte hotărâtă:

– Nu-mi pasă de domnul Higgs, eu vreau să merg la școală ca oricare altă adolescentă.

– Nu poți pentru că... a început să spună, dar a tăcut înainte să-mi zică motivul.

– De ce nu pot merge? Ce e în neregulă cu mine?

Bunica Mary s-a oprit din legănat, și-a împreunat în poală mâinile zbârcite și pline de vinișoare mov și, cu o expresie serioasă pe chip, a zis:

– Nu este nimic în neregulă cu tine, puiule, dar nici nu ești ca ceilalți. Înțelegi?

– Nu, nu înțeleg, bunico! i-am răspuns îmbufnată.

Ăsta era și adevărul. Pe atunci nu pricepeam de ce nu puteam merge la școală, de ce nu puteam avea prieteni sau de ce trebuia să mă feresc de vecini. Dar tot în acel an, chiar înainte de ajunul Crăciunului, viața avea să mi se schimbe complet.

Zilele au trecut cu repeziciune, vara a făcut loc toamnei, iar aceasta din urmă iernii. Newdaily se îmbrăcase peste noapte într-o pătură albă, iar copacii dezgoliți de frunze își legănau greoi crengile încărcate cu zăpadă. Era dimineața zilei de 23 decembrie, iar Fred Brown apăruse în pragul ușii noastre în jurul orei nouă. Bunica era ocupată cu biscuiții cu unt în formă de brăduți și steluțe, așa că picase pe mine să îl întâmpin pe musafirul nostru nepofit.

– Da? am spus deschizând ușa de la intrare și măsurându-l din priviri pe Fred.

Fred Brown era vecin cu noi și locuia în casa de peste drum de a noastră. Un bărbat mult prea înalt, care semăna cu Morgan Freeman, cu ochi negri blânzi, un zâmbet cald și modest din cale afară. Era îmbrăcat într-o salopetă din blugi uzată, un pulover roșu tricotat cu guler și o jachetă neagră foarte groasă cu puf.

De îndată ce m-a văzut, mi-a zâmbit larg și, aplecându-se un pic, a spus:

– Gabbie! Cum de ești acasă? Credeam că te joci cu ceilalți copii în centru.

Până să apuc să-i răspund, am simțit-o pe bunica strecurându-se în spatele meu, cu mirosul de biscuiți proaspăt scoși din cuptor venind după ea. Și-a așezat mâna dreaptă pe umărul meu și, trăgându-mă mai înspre ea, i s-a adresat lui Fred:

– Fred, dragule, ce te aduce pe aici? Doar nu a ajuns mirosul prăjiturilor mele până la tine!

Fred și-a ridicat privirea de la mine și și-a îndreptat atenția către bunica. Se vedea că îl stânjenea ceva, dar în cele din urmă și-a dres vocea și i-a răspuns:

– Buna, Mary. Într-adevăr, mirosul e divin, dar nu de asta am venit. Voiam să te întreb dacă ați luat deja bradul de Crăciun.

Bătrâna și-a adâncit vârfurile degetelor în umărul meu de parcă se pregătea să frământa aluatul și, împingându-și cu degetul arătător ochelarii cu rame subțiri aurii, i-a replicat:

– Of, Fred, în ce situație mă pui. Nu mă mai țin puterile ca să pot căra un brad din târg și până acasă, nici măcar unul mititel. Nu avem nici mașină... știi și tu atâta lucru.

– Da, Mary, știu, i-a răspuns blând, tocmai de aceea am venit la voi în dimineața aceasta. Mă întrebam

dacă ai lăsa-o pe Gabbie să mă însoțească până în târg pentru a alege un brad.

Inima mi s-a strâns, iar bunica mi-a dat drumul brusc. Mai fusesem în târg o singură dată, pe când aveam doar cinci ani. Îmi aduceam aminte de zecile de luminițe agățate peste tot, de mirosul de mere caramelizate și vin fiert și de combinația de parfumuri scumpe ale femeilor și bărbaților care se plimbau în stânga și-n dreapta, căutând cadoul perfect.

M-am întors către ea, privind-o cu anticipație. Îmi doream foarte mult să mă duc în târg cu Fred, dacă nu pentru a lua un brad, măcar pentru a mă plimba printre tarabe și a mânca vată de zahăr înfiptă pe băț în formă de animăluț. Bunica s-a întors spre bărbatul care aștepta răbdător în prag și am apucat să-i văd privirea tristă. Umerii i s-au încordat și a răsuflat adânc. Văzând-o așa, i-am cuprins mâinile într-ale mele și am spus:

– Bunico, dacă nu e în regulă, nu plec nicăieri. Putem lua brad anul viitor.

Bătrâna m-a privit încurcată și, oftând, a spus:

– Fred, ascultă-mă cu atenție. O las să meargă cu tine doar dacă-mi promiți solemn că nu o scapi din ochi și nu o lași să intre în vorbă cu cine știe ce străini...

– Bunico!

Bunica mi-a rețezat vorba cu o privire stăruitoare.

– Te rog să taci, Gabriella! Ne-am înțeles, Fred?

– Da, Mary, am înțeles.

Inima mi-a tresăltat de bucurie. Am smuls jacheta din cuier, am sărutat-o apăsând pe bunica pe obrazul cald ce mirosea a vanilie și zahăr pudră, mi-am îndesat pe cap căciula cu moț și, trăgând fularul după mine, înfășurându-l de două-trei ori în grabă după gât, am zbughit-o pe ușă înainte să se răzgândească.

– Gabriella!

Cu inima cât un purice, m-am întors încet spre ea. Mi-a întins mânușile, le-am luat fără o vorbă, am zâmbit stângace și m-am aranjat în fața ușii. Fred a executat o mică plecăciune, după cum obișnuia să facă de fiecare dată când o întâlnea pe bunica, și, trăgându-și căciula peste urechi, mi s-a alăturat.

Mă simțeam liberă și eram atât de entuziasmată, de parcă urma să mergem la Disneyland. Mergeam cu pași mari, bocănind cu cizmele în asfaltul măturat. Îmi legănam brațele pe lângă corp și-i priveam cu un zâmbet larg pe oamenii pe lângă care treceam. Nu i-am salutat, temându-mă că astfel o voi supăra pe bunica Mary.

Newdaily era atât de frumos în acea zi! Cerul albastru pe care abia dacă se vedea vreun nor, crengile copacilor care atârnau grele din cauza chiciurii. Acoperișurile caselor care sclipeau în bătaia razelor soarelui și ferestrele magazinelor decorate, care mai de care, cu beteală, globuri colorate și cadouri împachetate în hârtie colorată, toate compuneau un peisaj de vis.

Ajunși în centru, ne-am oprit pentru câteva minute în fața unui grup de colindători și am început să fredonez împreună cu ei, în timp ce Fred ne acompania bătând ritmic din palme, ca mai apoi să ne îndreptăm spre locul în care se vindeau brazi.

– Sam!

Fred s-a oprit brusc și m-am izbit de spatele lui. M-am strâmbat la el, dar bărbatul era ocupat să-și fluture brațele ca pe niște moriști pentru a-i atrage atenția unui bărbat de vreo 40 de ani, mic de statură și îndesat, cu o burtă ce semăna cu o lubeniță, chel în vârful capului, cu ochii apropiați și nasul borcănat, care s-a apropiat de noi zâmbind cu gura până la urechi. L-a îmbrățișat pe Fred și și-a întors privirea către mine.

– Cine-i puștoaica? a întrebat măsurându-mă curios din priviri.

– Sam, ea este nepoata lui Mary Asellio.

– Ah, nu mai spune! Sam și-a plesnit palmele una de alta. Ce mare te-ai făcut! Când te-am văzut ultima oară erai atâtica, nici măcar n-am știut dacă ești fată sau băiat la cum erai ascunsă în hainele alea groase în care te îmbrăca bunică-ta, a spus acesta apropiindu-se de mine pentru a mă studia mai îndeaproape.

– Îmi pare bine, am făcut un pas în spate când bărbatul s-a aplecat și mai mult spre mine.

Privirea mea l-a făcut să dea înapoi. N-am zâmbit, doar l-am privit fix până când și-a mutat privirea înapoi la Fred. Bunicii nu-i plăcea să fiu prezentată necunoscuților, așa că trebuia să fiu precaută.

Apoi, de parcă n-aș fi zis nimic, și-a mutat privirea către Fred și l-a întrebat:

– Cu ce te ajut, prietene?

– Vreau să-i fac un cadou lui Mary, a spus acesta îmbujorându-se. Mă poți ajuta să găsesc un brad frumos?

Fred m-a privit scurt, pe față întinzându-i-se un rânjet ambițios.

– Șiretule! Haide după mine.

Fred s-a uitat încurcat la mine, apoi în jur. Mi-am dat seama că nu voia să mă care după el printre șirurile înguste de brazi.

– E prea înghesuit acolo, a arătat cu degetul peste umăr în direcția brazilor. Așteaptă-mă, bine? Să nu pleci de aici, că altfel am încurcat-o amândoi.

Fără să las să mi se ghicească vreo urmă de emoție în glas, am spus:

– Bine.

Eram afară! Printre oameni, magazine și tarabe. M-am uitat după Fred, dar dispăruse împreună cu Sam în spatele perdelei de brazi puși la vânzare. Atenția mi-a fost atrasă de râsetele unor fete și băieți care se băteau cu bulgări de zăpadă, în centru. Parcă prinsă într-o mreajă, picioarele m-au purtat singure înspre locul cu pricina. M-am oprit la câțiva metri de un grup pestriț de copii care râdeau, țipau, se trânteau și se tăvăleau prin zăpada proaspătă. Eram captivată de jocul lor și îmi doream să particip, dar nu îi cunoșteam, iar bunica îmi spusese să nu vorbesc cu nimeni. Vocea unei fete m-a trezit din visare.

– Hei, tu! La ce naiba te holbezi?

Până să mă dezmeticesc, o blondă îmbrăcată în blugi și jachetă roz venea amenințător spre mine. M-a îmbrâncit cu brutalitate, făcându-mă să-mi pierd echilibrul și să cad. M-am uitat în sus spre ea. Măinile mi se afundaseră în zăpadă până la coate și am simțit cum mi se strecoară picăturile reci pe sub mânuși.

– De ce m-ai împins? am întrebat-o nedumerită.

– Că așa am avut eu chef. Probleme?

Eram gata să-i dau o replică usturătoare, când l-am auzit pe Fred strigându-mă. Speriată, m-am ridicat, m-am scuturat de zăpada care se lipise de mine și am dat să fug. Cineva m-a oprit în loc, prinzându-mă de încheietura mâinii. M-am întors brusc, pregătită să ripostez, când am dat cu ochii de cel mai frumos tip pe care l-am văzut vreodată. Mirosea a scorțișoară, cafea și vanilie, buzele îi erau cărnoase și frumos proporționate, nasul perfect, de parcă ar fi fost sculptat, ochii albaștri, iar părul, negru ca pana corbului și ondulat. Eram prea aproape unul de celălalt, iar dacă Fred avea să ne vadă

în acea ipostază, cu siguranță i-ar fi spus bunicii, așa că m-am smucit din strânsoarea lui și am dat să plec.

– Hei, străino, ți-ai pierdut asta! a strigat după mine, întinzându-mi mânușa.

Am înșfăcat-o precum o pisică și am fugit în direcția lui Fred.

– Unde ai fost? S-a schimbat la față când mi-a văzut hainele ude. Ce s-a întâmplat? Te-ai tăvălit în zăpadă? Nici nu vreau să mă gândesc ce va spune Mary despre asta. Vai, ce o să mă certe din cauza ta! se văicărea ținându-se de bradul învelit în plasă. Hai să ne întoarcem. O să îi spunem că ai alunecat pe gheață.

Cu buzele strânse într-o linie foarte subțire, l-am aprobat, fără să scot vreun sunet, în timp ce am pornit spre casă. Dacă nu m-ar fi împins păpușa aia Barbie, aș fi putut să mint, să-i spun că m-am rătăcit prin mulțime. Eram supărată și dezamăgită. Mă gândeam că poate de asta voia să mă protejeze bunica, de oameni ca fata aia blondă. Îmi târam picioarele prin stratul bătătorit de zăpadă și mă uitam fix la mânușa croșetată pe care mi-o înapoiase tipul frumos cu ochi albaștri. El părea de treabă și nu pricepeam de ce umbla cu o scorpie precum fata care m-a împins, dar oricum nu conta. Nu aveam să-i mai revăd.

Bunica ne aștepta în pragul ușii, de parcă simțise în oase că eram pe drum. Părea supărată. L-am lăsat pe Fred să o ia înainte și să intre în casă cu bradul stufos. Eu m-am oprit la baza treptelor din lemn late de un metru, din fața verandei, și am privit-o rușinată.

– Să mai întreb ce s-a întâmplat, copilă? a spus, ținându-și brațele încrucișate la piept.

– Nimic, bunico, mă uitam în pământ, evitându-i privirea, dar vocea îmi trăda supărarea, am alunecat.

– Gabriella, știu când mă minți, mi-a răspuns pe un ton apăsător.

– Am spus că nu s-a întâmplat nimic! m-am răstit la ea în timp ce am intrat în casă, mi-am aruncat ghetele din picioare și am luat-o la fugă pe scări până în camera mea.

Nu-mi mai păsa nici de bradul frumos pe care ni-l făcuse cadou Fred, nici de biscuiții care stăteau la răcit în tavă, nici de faptul că eram prizonieră într-o casă pe care nici nu o mai simțeam a mea. Mi-ar fi plăcut, poate, să-l mai revăd pe cel care îmi înapoiase mănuașă, dar știam că așa ceva nu avea cum să se întâmple. Bunica refuzase vehement ca eu să mă înscriu la școală, iar Higgs urma să revină imediat după Anul Nou ca să începem semestrul. Plecase în Egipt. Știam, pentru că femeia care mă creștea era ca un registru și băga la cap absolut orice informație, indiferent că era utilă sau nu.

Mă rog, ca să revin la ce vă spuneam, în noaptea dinaintea Ajunului, ceva s-a schimbat în aerul din Newdaily. Nu, nu m-am pârțâit, dacă la asta v-a fugit mintea. Eram în camera mea, în timp ce bunica dormea pe canapeaua din sufragerie cu televizorul aprins, pe care-l auzeam atât de clar, încât ai fi zis că era la un metru de mine.

Totul a pornit de la o mâncărime enervantă. Apoi, în timp ce mă scărpinam între omoplați, am simțit o usturime acută și ceva vâscos pe vârful degetelor. Un miros ciudat, astringent mi-a invadat nările. Pulsul mi s-a accelerat și o senzație de teamă inexplicabilă a început să-mi alerge prin vene.

Cu inima în piuneze, m-am ridicat în capul oaselor, m-am așezat pe marginea patului, atingând cu tălpile goale podeaua rece, și am aprins lampa de pe noptieră.

Mi-am privit degetele îngrozită. Erau pline de sânge. Stomacul mi s-a răscolit subit. Am început să tremur, îngrozindu-mă că reușisem să-mi provoc o asemenea rană în somn. Fără să simt vreun disconfort aparte, m-am grăbit să ajung la oglinda cea mare pe care o țineam lângă fereastră și, cu teamă, m-am întors încet pentru a-mi vedea spatele. Pe bluza albastră cu margarete în care dormeam de obicei se vedea o pată mare roșie chiar între omoplați. Speriată, am dat-o jos. Protejându-mi sânii goi cu brațul drept, mi-am făcut curaj, deși broboanele de sudoare mi se adunaseră deja pe frunte, și, cu greu, răsucindu-mă când într-o parte, când în cealaltă, am atins din nou locul în care îmi provocasem rana. Am scâncit, durerea întinzându-se pe tot spatele.

Nu știam ce să fac. Oare ar fi trebuit să cobor și să o trezesc pe bunica? Sau să mă pun înapoi la somn, sperând că rana va dispărea până a doua zi? Nu știam dacă să sun la urgențe sau nu. Poate mă lovisem când m-a împins fata aceea și am căzut.

Acestea au fost primele mele gânduri. Dacă aș fi știut în acel moment ce urma să se întâmple...

Nu cred că a durat mai mult de cinci minute până mi-am simțit spatele ca desfăcându-se în două. Am căzut în genunchi, cocoșată de durere și cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe obraji. Pielea mă ardea, stomacul mi se zvârcolea, iar brațele îmi amortiseră, cuprinse de furnicături, din vârful degetelor și până la umeri. Credeam că pot îndura și că-mi pot mușca buza pentru a-mi înfrâna urletul, dar durerea insuportabilă mi-a acoperit mintea ca o păclă groasă. O simțeam ca pe o făptură vie care îmi alerga prin corp, făcându-l fărâme, modelându-l ca și cum ar fi fost doar lut înmuiat în lacrimi. Ceea ce mi se întâmpla trecea de barierele normalității.

Urlam ca din gură de șarpe și auzeam oasele trosnindu-mi cu repeziciune. Printre strigăte și suspine, reușisem să îmi întorc privirea către ușa camerei, unde am văzut-o pe bunica Mary stând cu mâinile la gură, și să spun *Ajutor*.

Cu pași mici și repezi, bunica s-a aruncat în genunchi lângă mine și mi-a astupat gura, strângându-mă la pieptul ei. Aș fi vrut să facă ceva, orice.

– Rezistă, copilă. Nu te opune, ți-a venit momentul. Nu ai cum să oprești procesul. Respiră. O să treacă, o să treacă, șșș...

Agonizam, doar pe jumătate conștientă de ceea ce se întâmpla cu mine. În clipa aceea, mi-am dorit să simtă exact ce simțeam eu.

Toată nebunia a durat câteva ore bune. Eram epuizată și, cel mai probabil, la un moment dat am leșinat din cauza durerii. M-am trezit pe podea, acoperită cu o păturică. Atunci când am deschis ochii și m-am uitat în jur, am tresărit. Eram înconjurată de pene albe, puf și sânge. Am luat una dintre pene între degete și am învățit-o în fața ochilor, examinând-o confuză. Mi-am trecut mâna prin părul care-mi atingea umerii goi și l-am simțit umed și încălzit. Aveam pene și în păr. Simțeam că avea să-mi explodeze capul. Tâmpile îmi pulsau ritmic, iar gura îmi era uscată.

– Bunico! Bunico! am strigat, vrând să mă asigur că bătrâna era în regulă.

I-am auzit pașii grăbiți urcând scările. În mâna dreaptă ținea o cană mare din care ieșeau aburi, iar în stânga o farfurie din porțelan cu două felii de pâine prăjită.

– Te-ai trezit! Domnul fie lăudat! Nu știam cât o să dormi, a spus veselă, citindu-i-se ușurarea pe față.

– Bunico? am îngăimat cu lacrimi în ochi.

– Of, puiule, știi că ești speriată.

A lăsat farfuria cu pâine prăjită și cana de ceai pe noptieră. S-a așezat pe marginea patului și, dând la o parte părul ud care-mi atârna pe față, m-a îndemnat:

– Vino să bei asta și să mănânci, pe urmă îți voi povesti ceva.

– Nu înțeleg...

Eram derutată și-mi simțeam gâtul uscât, parcă acoperit de cioburi.

– Nu vorbi încă, mi-a spus, ajutându-mă să mă ridic de pe podea, ai avut o noapte grea. Dacă aș fi știut că se va întâmpla în noaptea asta, aș fi stat lângă tine când a început procesul.

– Despre ce proces tot vorbești? De ce sunt pene în camera mea? De ce am dormit pe jos? De ce mă doare spatele în halul ăsta?

– Atâtea întrebări... a oftat bătrâna, privindu-mă îngrijorată. Hai, te rog, Gabriella, bea asta, o să te mai liniștești. O să te simți mai bine.

Am cuprins cu ambele mâini cana fierbinte și am băut lichidul dulce cu miros de lavandă și mușețel. Bunica mă privea cu milă și mă mângâia pe creștet, netezindu-mi firele rebele de păr. Am lăsat cana pe noptieră lângă lampă și, înghițind nodul pe care-l aveam în gât, am zis:

– Bunico, mi-e frică. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat azi-noapte.

Ținându-și mâinile în poală și îndreptându-se de spate, s-a uitat în gol prin cameră. Părea că nu-și găsește cuvintele. Într-un târziu, femeia a oftat și, în cele din urmă, a spus:

– Ce îți amintești mai exact?

– Sincer? Nu știu. Frânturi. Țin minte că m-am trezit în toiul nopții scărpinându-mă pe spate, dar după aia... nu-mi mai amintesc nimic.

– Atât? a întrebat neîncrezătoare.

– Da, bunico, atât.

– Of, puiule, cât m-am temut de ziua asta! Dacă e să o spun pe-a dreaptă, chiar speram să fii diferită. Să nu trebuiască să suportți procesul...

– Tot vorbești de procesul ăsta, mă bagi în ceață complet, poți să fii mai explicită, te rog?

Se simțea disperarea în vocea mea, dar nu mi-a păsat. Tocmai trecusem printr-o întâmplare devastatoare, care-mi dădea lumea peste cap. Voiam să știu de ce.

– Draga mea, atâția ani ți-am spus că Iederyuth și Carol și-au luat tălpășița într-o zi și nu i-am mai văzut, dar nu e așa. Nu asta s-a întâmplat.

– Poftim? am întrebat șocată. Ai spus că nu știi care a fost motivul, ai zis că...

– Știu ce am spus, Gabriella, dar nu e atât de simplu, m-a întrerupt, luându-mă de mână.

– Ce nu e simplu? Să-mi spui adevărul? Nu înțeleg...

– Știu, dar nu am avut de ales, copilă, iar lucrurile sunt mai complicate decât îți poți imagina. Dacă ascuți liniștită, fără să mă tot întrerupi, îți voi povesti totul. Apoi vedem ce vom face.

– Nu pot să cred că m-ai mințit.

O priveam fix, cu buzele strânse. Eram agitată și îmi tot plimbam palmele peste păturica ce mă acoperea, fără să iau în seamă penele și sângele din jur.

– N-am avut de ales, îți repet, erai prea mică pe atunci. Nu era momentul și oricum nu m-ai fi crezut, ai fi crezut că sunt o babă senilă. Știu cum sunteți voi, copiii...

Bunica și-a netezit șorțul pe care-l purta mai mereu cât trebăluia prin casă, și-a împreunat degetele în poală și, inspirând adânc, a continuat.

– Gabriella, părinții tăi te-au iubit foarte mult. Erai viața lor, tot ce aveau mai scump pe lume și cred că, până într-un anumit punct, au sperat că poate vei fi doar un copil normal, dar soarta nu a fost de partea noastră. Tatăl tău, Iederyuth, cunoscut după numele lui pământesc, Jade, a întâlnit-o pe mama ta, Carol, într-o iarnă nu prea diferită de aceasta, când ea a intrat întâmplător în brutăria unde lucra tatăl tău. Apoi, în timpul Festivalului Verii, și-a mărturisit sentimentele. Când mi-a spus, am fost furioasă. Pe de-o parte, pentru că bunicul tău mă părăsise fără să-și ia măcar rămas-bun și, pe de altă parte, din cauză că mă temeam să nu îmi afle secretul.

– Alt secret? am întrebat enervată.

– Cel mai important, pe care tu va trebui să-l protejezi cu prețul vieții.

– Ce baliverne vorbești, bunico? Te auzi?

– Gabriella, taci și ascultă! s-a răstit la mine extrem de serioasă, atenționându-mă cu degetul arătător. În momentul în care Carol a rămas însărcinată cu tine, Iederyuth n-a mai ținut cont de absolut nimic, era atât de fericit! Apoi s-a întâmplat tragedia.

– Bunico, oprește-te, vorbești în dodii. Nu mai fi atât de enigmatică și spune-mi exact despre ce e vorba, nu te mai ascunde atât după deget.

Eram nerăbdătoare să ascult povestea, dar ea încerca să-mi ascundă adevărul, așa cum făcuse atâția ani. Bunica a continuat de parcă nici n-aș fi întrerupt-o.

– Tatăl tău s-a expus pentru a vă salva. Carol era însărcinată cu tine în luna a opta, era noapte, ploua intens, iar ea se întorcea de la cumpărături. Iederyuth era agitat. Se învârtea prin casă. Cred că a simțit. De fapt, sunt sigură că a simțit. Pe urmă, fără să spună ceva, a ieșit într-un suflet pe ușă. Nu tu umbrelă, nici măcar pelerina, doar în papucii de casă, tricou și pantaloni scurți. Nu a vrut să-mi dea prea multe detalii când s-a întors cu Carol acasă, dar mi-a spus scurt că a trebuit să își dezvăluie aripile. Gabriella, tatăl tău era o ființă celestă.

Am rămas mută preț de câteva clipe, după care am izbucnit într-un râs isteric. Mă dureau spatele și burta și abia reușeam să respir. Aveam o criză de râs și nu mă puteam stăpâni. Bunica a clătinat din cap, oftând în repetate rânduri, de parcă ar fi fost o adevărată povară pentru ea. În cele din urmă, am reușit să mă potolesc, ștergându-mi lacrimile din colțurile ochilor, și am zis:

– Tu vrei să-mi spui că tata era un înger? La propriu?

– Nu înger, fata mea, nefilim.

– Huh? Ce mai e și aia?

– Da... ai dreptate, este vina mea că nu știi. I-am cerut cu vehemență domnului Higgs să evite orice ar avea legătură cu Biblia sau cu ființele celeste.

– Serios? am întrebat mirată.

– Trebuie să înțelegi, secretul acesta e mai mare decât noi două la un loc. Vei înțelege de ce, dacă mă lași să-mi termin povestea.

– Bine, iartă-mă.

– Iederyuth s-a născut nefilim. A fost rezultatul iubirii dintre un arhanghel și o pământeană, adică... eu, a spus cu o oarecare amărăciune în glas. Îți înțeleg scepticismul, la fel am fost și eu când am aflat adevărul de la Gabriel. Am crezut că o iau razna și că trăiesc o glumă proastă, dar s-a dovedit a fi adevărat. Bunicul tău a dispărut chiar în noaptea-n care i-am dat viață tatălui tău și de atunci nu mi s-a mai arătat niciodată. Iederyuth și-a primit aripile la 12 ani. Tot într-o noapte de iarnă. După cum îți spuneam mai devreme, tu ar fi trebuit să te naști om. Gabriel mi-a spus că doar băieții se nasc nefilimi. Așadar, când părinții tăi au aflat că vor avea o fetiță, oarecum ni s-a luat o piatră de pe inimă, asta până în clipa în care te-ai născut.

– De ce? Ce s-a întâmplat atunci? am întrebat nerăbdătoare.

– Ochii, copilă... de îndată ce i-ai deschis am știut. Străluceau precum două chihlimbare străbătute de razele soarelui.

– Dar... ochii mei sunt căprui.

– Știu, frumoasa mea. Cum să-ți spună bunica... chiar dacă ai fost și ești un miracol, din clipa aceea am știut că vom avea probleme.

– De ce? Pentru că sunt singura fată născută așa?

– Nu, a răspuns bunica, întunecându-i-se privirea. Gabriel mi-a zis și despre o organizație secretă, ce-și spune Angelus Venatores. Sunt o adunătură de preoți caterisiți care și-au găsit o altă menire. Vânează și

capturează ființe celeste. Gabriel mi-a spus că s-a intersectat o singură dată cu unul dintre ei, un bărbat pe nume Noah, care a încercat să-l prindă, și cred că în noaptea-n care tatăl tău a salvat-o pe Carol organizația a aflat de existența lui.

– Dar de unde știi ei? De unde știau că bunicul era înger?

Aproape că nu-mi venea să cred că puneam asemenea întrebări, de parcă aș fi întrebat-o de unde știa cum să aleagă zahărul potrivit pentru prăjituri.

– Au metodele lor, puiule. Sunt înfricoșători și de asta, când ne-am dat seama ce ești, ne-am decis să te protejăm.

– Dar... nu pricep, atunci unde sunt mama și tata? De ce nu sunt aici?

– Of, Gabriella, a oftat bunica din nou, de data asta și mai amărâtă.

Am privit-o curioasă în timp ce-și scotea din buzunarul pantalonilor de stofă o batistă curată, cu colțurile brodate.

– Într-o noapte ploioasă, am primit un telefon. Părinții tăi te lăsaseră în grija mea pentru a se duce la un film la cinematograful. M-am uitat de multe ori la ceas în acea seară, dar parcă simțeam că ceva era în neregulă. La telefon era Carol, deși mi-a luat ceva până să-mi dau seama, pentru că vorbea în șoaptă, se bâlbâia și părea că plângea. Am încercat să o întreb ce s-a întâmplat, dar n-a reușit să-mi explice. N-a spus decât că trebuie să am grijă de tine și să te țin în siguranță. De atunci nu i-am mai văzut.

– Cum? Au dispărut? Și n-ai făcut nimic? Poliția n-a făcut nimic? am întrebat revoltată.

– Gabriella, fata mea, cum să apelez la poliție? Cum să atrag atenția asupra noastră? Dacă au reușit să-i găsească atât de ușor... ce i-ar fi oprit să vină după tine?

– Și de ce n-au venit până acum? Nu crezi că l-au urmărit? Mă uit la destule filme, să știi.

– Pentru că încă nu prezinți interes pentru ei.

– Ce vrei să spui?

– Crezi că ei nu știu că doar băieții se nasc nefilimi? Dacă ar afla că tu ești ca tatăl tău... vai de mine! Înțelegi acum? Înțelegi de ce nu te pot lăsa să mergi la școala aia? a spus disperată femeia.

– Și ce o să faci? O să mă ții în casa asta până o să mori? O să mă închizi aici?

– Gabriella, liniștește-te, te rog! a implorat, părând speriată.

– Nu! am sărit în picioare. Strângeam pumnii și încercam să ignor junghiul din spate. Vreau să merg la școală ca oricare altă fată. Nu-mi pasă de poveștile tale sau de faptul că tatei sau bunicului nu le-a păsat câtuși de puțin de mine.

– Nu pot, Gabriella, e prea periculos, a spus bunica întinzându-și brațele spre mine.

– Nu-mi pasă! am strigat, furia acaparându-mă întru totul.

În clipa aceea, am simțit durerea sfâșietoare strecurându-mi-se pe șira spinării. Dintr-odată, lucrurile din camera îngustă au zburat în toate direcțiile, iar lumina de afară abia dacă își mai făcea loc prin fereastra care acum era acoperită.

– Gabriella! a țipat terifiată.

M-am uitat peste umăr și-am văzut cele două aripi imense. Tremurau, tremuram și eu din cap până-n picioare. Pe câteva dintre penele albe se vedeau dâre de sânge.

Îngrozită, mi-am întors privirea către bunica, ce-și ștergea lacrimile pe sub ochelari și încerca să se apropie de mine. Am izbucnit în plâns și am simțit cum mă furnicau omoplații în timp ce aripile se retrăgeau lent în locul din care ieșiseră. Am urlat orbită de furie.

– Mă vei înscrie la școală, altfel mă voi duce să îi caut pe tipii ăia despre care mi-ai spus și n-ai să mă mai vezi niciodată.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu o fată normală. Să duc o viață normală și să mă îndrăgostesc ca oricare altă fată de vârsta mea. Nu-mi păsa de organizații, nu-mi păsa de aberațiile bunicii mele și nici de condiția mea. Eram convinsă că, atât timp cât nu îmi arătam aripile, nu aveam de ce să-mi fac griji, iar cum eu nu mi le doream, clar asta n-ar fi fost o problemă.

Bunica Mary a plâns tot restul zilei.